

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 164/2021-250

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Dudítša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, Janka Alexyho 7, Bratislava, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 1 Pn 622/20/1103-10 z 3. septembra 2020 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III ČVS: ORP-302/2-VYS-B3-2020 z 24. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 14 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 za poslednou spojkou a, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov (ďalej len „nariadenie“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 622/20/1103-10 z 3. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-302/2-VYS-B3-2020 z 24. júla 2020 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“). Obe napadnuté uznesenia žiada zrušiť. Ďalej žiada vysloviť príkaz, aby okresná prokuratúra a okresné riaditeľstvo v jej veci konali. Od okresnej prokuratúry sa sťažovateľka domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 30 000 000 eur.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 12. mája 2020 boli okresnému riaditeľstvu doručené oznámenia sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania:

- zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa mal dopustiť presne nezistený páchatel' na tom skutkovom základe, že

a) v období od 07.00 h 11. októbra 2019 do 18.00 h 20. decembra 2019 mal vniknúť do prenajatého bytu, z ktorého odcudzil originál odporúčenia na psychodiagnostické vyšetrenie, v období od 2. januára 2017 do 2. marca 2017 obal so 4 faktúrami o zaplatení za poskytnuté konzultácie, v období od 28. decembra 2016 do 7. apríla 2017 výsledok psychodiagnostického vyšetrenia klinickej psychologičky, ktoré patrili sťažovateľke, a

b) v období od 07.00 h 11. októbra 2019 do 18.00 h 20. decembra 2019 v Bratislave mal odcudzit' dva kľúče od dvoch bezpečnostných schránok nachádzajúcich sa v [REDACTED], v Bratislave, ktoré patria sťažovateľke,

- zločinu ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona, prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť lekár psychiatrickej neštátnej ambulancie tým spôsobom, že 18. decembra 2019 o 09.25 h v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-366/NKA-BA3-2019 pred vyšetrovateľom do zápisnice o výsluchu osoby podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku uviedol nepravdivé informácie týkajúce sa duševného zdravia sťažovateľky,

- zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť presne nezistený páchatel' na tom skutkovom základe, že v období od 11.00 h 30. januára 2020 do 11.00 h 3. februára 2020 mal vniknúť do prenajatého bytu, z ktorého odcudzil bielo-červenú teplú deku patriacu sťažovateľke,

- zločinu ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona, prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť lekárka psychiatrickej neštátnej ambulancie tým, že 10. decembra 2019 o 10.10 h v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-366/NKA-BA3-2019 pred vyšetrovateľom do zápisnice o výsluchu osoby podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku uviedla o sťažovateľke nepravdivé údaje týkajúce sa jej duševného zdravia,

- zločinu ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť dcéra sťažovateľky tým, že 13. novembra 2019 o 10.10 h v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-366/NKA-BA3-2019 pred vyšetrovateľom do zápisnice o výsluchu osoby podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku uviedla nepravdivé údaje týkajúce sa duševného zdravia sťažovateľky.

3. O týchto skutočnostiach bolo rozhodnuté uznesením vyšetrovateľa tak, že trestné oznámenie bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

4. Podľa vyšetrovateľa zo zadovaných podkladov ani z oznámených skutočností nevyplynuli konkrétne skutočnosti, ktoré by naplnili znaky jednotlivých trestných činov. Pri trestnom čine ohovárania poukázal na zásadu, že tu je vedenie trestného stíhania prostriedkom „ultima ratio“, ktorý nenahrádza občianskoprávne konanie a nie je jednou z možností zabezpečujúcich právo na

ochranu osobnosti, ale tým posledným prostriedkom riešiacim najzávažnejšie zásahy do osobnostnej sféry. Podrobne rozviedol, aké sú obligatórne znaky skutkových podstat jednotlivých trestných činov so záverom, že nedošlo k naplneniu ani jedného z nich.

5. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá, pretože nebola dôvodná.

6. Okresná prokuratúra sa stotožnila so závermi vyšetrovateľa, konštatovala zákonnosť vydaného uznesenia. Uviedla, že trestné oznámenia podávané sťažovateľkou sú založené na jej subjektívnych pocitoch a nemajú objektívny základ.

7. Podaním doručeným ústavnému súdu 4. novembra 2020 sťažovateľka doplnila ústavnú sťažnosť o prílohy, ktoré podľa jej slov z opatrnosti poslala prostredníctvom doporučenej zásielky.

8. Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 18. februára 2021 oznámila, že v tejto veci splnomocnila na podanie ústavnej sťažnosti advokátsku kanceláriu MST PARTNERS s. r. o., ktorej po elektronickom podaní ústavnej sťažnosti odňala plnú moc na zastupovanie pred ústavným súdom a udelila plnú moc advokátke JUDr. Henriete Danišovej.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti podrobne popisuje chronológiu dosiaľ podaných trestných oznámení týkajúcich sa podozrení zo spáchania viacerých trestných činov, ktoré vecne nesúvisia s trestnými vecami napádanými touto ústavnou sťažnosťou. Sťažovateľka spája všetky tieto trestné konania do jedného celku a opakovane spochybňuje postupy a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ak nepostupovali pri vybavovaní jej trestných oznámení podľa jej predstáv. Ohradzuje sa proti nahliadnutiu príslušného vyšetrovateľa do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV v konaní o obmedzení spôsobilosti na právne úkony, ktorý obsahuje informácie o zdravotnom stave sťažovateľky, čo je v rozpore s ochranou osobných údajov týkajúcich sa jej zdravotného stavu. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní mal podľa názoru sťažovateľky zasiahnuť aj jej spoločenské postavenie. Uvádza, že ňou uvádzané skutkové okolnosti nasvedčujú spáchaniu uvedených trestných činov, tieto sa nedejú náhodným spôsobom, ale ide o systematickú činnosť osôb, ktorá vykazuje znaky systematických útokov na osobnosť sťažovateľky, ochranu jej súkromia a obydlia.

10. Sťažovateľka sa odvoláva na pozitívne záväzky štátu vyšetriť zásahy do jej ľudských práv, páchatel'ov identifikovať a potrestať a obeť zásahu – sťažovateľku odškodniť. V jej veci nedošlo k riadnemu vyšetreniu oznámených skutočností, príslušné orgány činné v trestnom konaní si k nej vytvorili negatívny vzťah. Uvedené nasvedčuje porušeniu čl. 14, čl. 16 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3 ústavy, čl. 22 ods. 1 za spojku a ústavy, čl. 9 ods. 1 nariadenia, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 dohovoru.

11. Napadnuté uznesenie vyšetrovateľa, ako aj uznesenie okresnej prokuratúry sú arbitrárne, obsahujúce len všeobecné formulácie, a tým negatívne zasahujú do základného práva sťažovateľky v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní ňou podaného trestného oznámenia o skutočnostiach, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu viacerých trestných činov zasahujúcich do jej súkromného a rodinného života a do jej základného práva na ochranu a nedotknuteľnosť obydlia. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry v spojení s uznesením vyšetrovateľa považuje za nezákonné, arbitrárne, všeobecné a nespĺňajúce požiadavky kladené na spravodlivé trestné konanie, namieta aj porušenie základného práva na ochranu osobných údajov týkajúcich sa zdravotného stavu sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv uznesením vyšetrovateľa:

13. Sťažovateľka namieta uznesenie vyšetrovateľa, ktorým podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku bolo ňou podané trestné oznámenie odmietnuté a ktoré napadla sťažnosťou. Napadnuté uznesenie žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému riaditeľstvu na ďalšie konanie.

14. O sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa bolo rozhodnuté uznesením okresnej prokuratúry, ktorá sťažnosť zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pre jej nedôvodnosť.

15. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti smerujúcej proti uzneseniu vyšetrovateľa je teda podstatné, že existoval iný orgán verejnej moci, ktorý vec preskúmal a rozhodol. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou napadnutého uznesenia vyšetrovateľa. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresnej prokuratúry:

16. Pred preskúmaním obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť spísaná kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom je z formálneho, ako aj obsahového hľadiska nesúrodá, nejasná, obsahujúca opakujúce sa state, ktoré nesúvisia s ďalším textom a ani so samotným predmetom podanej ústavnej sťažnosti.

17. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľom označených práv. Inými slovami, vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa musí spočívať v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho konkrétne označených základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených

zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

18. Vo vzťahu k napadnutému čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd v prvom rade pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00). Ústavný súd taktiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00). O porušení základného práva na inú právnu ochranu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľky pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (I. ÚS 456/2020).

19. Opierajúc sa o uvedené východiská, ústavný súd pristúpil aj napriek formálnym nedostatkom k posúdeniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to s ohľadom na sťažovateľkou tvrdenú arbitrárnosť a formálnosť napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry.

20. Skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ, čo platí v skutkovej aj právnej (kvalifikačnej) rovine. Samotné posúdenie, či je dôvodné podozrenie zo spáchania skutku ako trestného činu, resp. z jeho spáchania konkrétnou osobou, je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, resp. vo vzťahu k uznaniu viny a uloženiu trestu v kompetencii súdu. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány dostatočne efektívnym spôsobom zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 463/2020). V konkrétnom prípade nemožno považovať závery dotknutých orgánov už *prima facie* za neodôvodnené, resp. arbitrárne a ústavne neutržateľné.

21. Sťažovateľka značne rozsiahlo, opakujúc svoje názory, spochybňuje závery príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Jej polemika sa však pohybuje len v rovine tvrdení prezentujúcich vlastné subjektívne vnímanie celej situácie. Jej nespokojnosť však nemôže byť podkladom pre opačné závery, ak tieto nemajú podklad v objektívnych udalostiach, ktoré by mohli byť predmetom vyšetrovania. Sťažovateľka neuvádza také okolnosti, ktoré by mohli nasvedčovať porušeniu ňou označených základných práv. Z hľadiska postupu príslušných orgánov činných v trestnom konaní rovnako nemožno uzavrieť, že by jej podnety nevybavovali riadnym a preskúmateľným spôsobom.

Vzhlľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresnej prokuratúry:

22. Z čl. 6 ods. 1 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. *Dziedzic v. Poľsko*, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; *Helmers v. Švédsko*,

č. 11826/85, rozsudok ESELP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESELP z 21. 9. 2004, bod 48, tiež II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016]. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na okolnosť, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 463/2020).

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pričom aj v tejto časti je potrebné zdôrazniť, že ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky formulovaná advokátom nezodpovedá podmienkam kladeným na vecné odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 14 ods. 1, čl. 16 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3, čl. 21 ods. 1, čl. 22 ods. 1 za poslednou spojkou a ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru, čl. 9 ods. 1 nariadenia a čl. 16 ods. 1 zmluvy uznesením okresnej prokuratúry:

24. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že riadnym nevyšetrením ňou uvádzaných skutočností došlo k zásahu do jej základného práva na ochranu súkromia, resp. súkromného života a do jej základného práva na ochranu obydlia. Tvrdeným neoprávneným nahliadnutím do súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV malo dôjsť k porušeniu zásad ochrany osobných údajov týkajúcich sa zdravotného stavu sťažovateľky, pričom na tento postup nedala súhlas. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka neuvádza žiadne relevantné právne argumenty, ktoré by ústavný súd mohol posudzovať. Iba nesúhlas, resp. tvrdenie polemizujúce so závermi dotknutých orgánov a nepodporené vecnou argumentáciou nemožno akceptovať ako relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu.

25. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019). Taký postup (vo vzťahu k zákonným náležitostiam návrhu) nie je možný najmä po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

26. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona o advokácii vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Nemožno v tomto smere urobiť iný záver ani v prípade vlastných predstáv klienta o podobe návrhu a spôsobe argumentácie.

27. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

29. Ústavný súd zaznamenal, že ústavná sťažnosť bola spísaná advokátom, ale k ústavnej sťažnosti nebola priložená plná moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z hľadiska náležitostí návrhu na začatie konania ide o odstrániteľný nedostatok, ktorý možno napraviť výzvou sťažovateľky na predloženie plnej moci v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z dôvodu efektívnosti a hospodárnosti konania, s prihliadnutím na ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1302/2020 a sp. zn. Rvp 1853/2020, v ktorých je sťažovateľka zastúpená rovnakou právnu zástupkyňou ako v tomto prípade na základe predložených plných mocí, ako aj s prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku, ústavný súd už nevyzýval na odstránenie uvedenej vady návrhu na začatie konania.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu